

Hallgassunk bele!

Néhány évvel ezelőtt még csak keveseknek adatott meg, hogy sétálomagnó helyett hordozható CD-játszóval mászkáljanak. Ennek elsődleges oka természetesen a piszkos anyagokban volt keresendő, hiszen a jellemzően fiatalokból álló zenefogyasztó közönség tagjai közül kevesen engedhették meg maguknak, hogy a több

tízezer forintos lejátszó mellé 3–5 ezer forintos lemezeket is vásároljanak.

A helyzet azóta annyiban változott, hogy a lejátszók ára mérséklődött – a lemezeket viszont továbbra is drágán adják.

Barátságosabb ugyanakkor az írható CD-k kétszáz forint alatti ára. Ha a lejátszókészülék az MP3 formátumú fájlok és az adatlemezek kezelésére

is képessé válik, azonnal adott a megoldás. Természetesen senkit sem bíztatték arra, hogy mondjuk az Internetről töltsse le a zenét, hiszen ezzel jogsértést követ el. A továbbiakban induljunk ki abból, hogy mégiscsak mindenki megvásárolja a zenei CD-ket, majd MP3 formátumba tömöríti őket, mert mondjuk vigyázni akar rájuk, és egyébként sem akarja magával hordani a teljes gyűjteményét.

MP3-fájlok kezelésére is képes hordozható készüléket sokféle árban találunk, a nagy, neves gyártók termékeit azonban ötvenezer forint alatt nem nagyon kapjuk meg. A NAPA és az A-MAX nem olyan nevek, amelyekre bárki bólint: igen, hallottam már róla; ám ha nem akarjuk a nevet megfizetni, érdemes körülnézni a piacon.

A NAPA termékei közül kettőt volt alkalmam kipróbálni, az egyik DAV-316, a másik MCD-380 névre, pontosabban típusszámra hallgat.

A NAPA DAV-316-os

Tartsunk egy gyors leltárt, mi is rejlik a dobozban a lejátszó mellett. Mivel a készülék hálózatról is működtethető, egy tápegységet kapunk hozzá. A már említett tartóelemekhez egy ránézésre akár autóvontatásra is alkalmas heveder csatlakozik, ha úgy kívánjuk. A zene megszólaltatására két apró fülhallgatót használhatunk, illetve találunk egy távirányítót is. Ezt a fülhallgató-kimenetre kell csatlakoztatni, majd a távirányító végén található aljzatba kerül maga a fülhallgató. A távirányítót fel tudjuk csíptetni, és mivel a készüléken megtalálható gombok mindegyikének van megfelelője a távirányítón is, magát a lejátszót valamilyen ütéstől és nyomódástól biztosabb helyre akár el is rejthetjük, már amennyire a távirányító nem túl hosszú zsinórja ezt engedi. Nem szabad megfeledkezni a két darab 1600 mAh-ás ceruzaakkumulátorról sem, amelyeket tápegységről üzemeltetve maga a készülék is fel tud tölteni.

A lejátszó kezelőszerveinek használata egyértelmű,

a fedelet egy oldalra tolható gomb mechanikusan nyitja, az egyéb műveleteket pedig egy módváltó, egy-egy előre- és hátraléptető, két hangerő-szabályozó, a lejátszást leállító és indító, illetve szüneteltető gombbal végezhetjük, továbbá még egy kapcsolót találunk, amellyel a többi gombot engedélyezhetjük és tilthatjuk le. A félkörben elhelyezett kezelőszervek fogják körbe az LCD-t. Kimenetet 3,5 mm-es „jack” aljzatok formájában kettőt találunk a lejátszó oldalán: az egyik a fülhallgató meghajtására és a távirányító jeleinek fogadására szolgál, a másik vonali kimenetként.

CD-t – akár újrairható is – behelyezve, majd a lejátszás gombot megnyomva a készülék először átnyalazza a korongot. Ha zenei lemezt hallgatnánk, ez nem tart sokáig, ám ha MP3-állományokat írunk a korongra, kicsit időigényesebb lehet a folyamat. Ha csak .mp3 fájlok vannak a lemezen, a készülék hamar átfutja őket, és megjeleníti, hogy összesen hány albumot és hány fájlt talált. Nem gond, ha a lemezen vegyesen vannak .mp3 és egyéb fájlok, bár csak egyszeres sebességű meghajtóval van dolgunk, így ha több ezer egyéb fájlt is a lemeze írunk, sokáig fog tartani, míg a lejátszó végigfut rajtuk. A kijelzőn mindössze kétsornyi szöveg és egy marékra való jelzés, apró felirat jelenik meg. Mindig láthatjuk a pillanatnyi üzemmódot, a felső sorban az éppen játszott zeneszám címe, előadója és az album címe gördül végig, az alsóban pedig a játékidő jelenik meg. Ha az állományok ID3-tagokat tartalmaznak, a készülék kiolvassa őket, ezek hiányában viszont csak az állomány nevét jeleníti meg. Mivel a felhasználók vagy ID3-tagokat használnak, vagy az állományokat nevezik el előadó és dalcím alapján, végeredményben mindenképpen látni fogjuk, hogy éppen kinek melyik művét halljuk.

A már említett módváltó gombbal három dolgot állíthatunk be. Az egyik egy fontos kényelmi dolog: amikor a megfelelő gombot megnyomva továbbugrunk, a készülék a következő számra vagy a következő könyvtárra-albumra lépjen.

Hangzásmódot a megszólaló zene műfaja szerint ötféle választhatunk: normál, klasszikus, jazz, rock, pop.

A hangzások között érezhető különbség van, azt azonban nem merném állítani, hogy az egyik jobb a másiknál – a legszebbnek a normál módot hallottam.

A folyamatos lejátszást 8 MB beépített memória segíti. Ha MP3 formátumú fájlokat játszunk le – ezekből egyébként legfeljebb 32 darabot tetszőlegesen is összeválogathatunk és a sorrendet programozhatjuk –, a meghajtó nagyjából percenként tölti fel a memóriát, majd leállítja a lemezt, és memóriából játssza a zenét. Nem tölti be viszont a következő zeneszámot, így ha a zenék tartalmukat nézve összefüggőek, de az eredeti lemezen több számra tagolódnak, a betöltés idejére bizony meg fog szakadni a lejátszás; ez ellen ügyesen végzett tömörítéssel lehet csak védekezni. Ha zenei CD-t választunk, a memória átmeneti tárként a rázkódások miatt fellépő összhangvesztéseket segít kiküszöbölni – ha ezt nem akarjuk, a védelmet ki is kapcsolhatjuk, ezzel egy elem-pár esetén 1–2 órával tovább húzhatjuk.

A készülék működéséről rosszat tulajdonképpen nem mondhatok. A lejátszást tökéletes csöndben végzi, halk zörejeket csak a fej jelentősebb mozgásakor, például léptetésekor hallat. Normál módban hangzása szép, zajmentes. A legnagyobb bánatom az volt, hogy kijelzője háttérvilágítás nélküli, így sötétben nagyon nehéz kezelni – mármint amíg meg nem tanuljuk kívülről a beállításokat.

A NAPA MCD380-as

A NAPA MCD380-as jelzésű készüléke sokban hasonlít nagyobb testvéréhez. Azért nagyobb testvért emlegetek, mert az MCD380 csak nyolc cm-es lemezeket tud kezelni. Ebből fakadóan méretei is mérsékeltek, egy nagyobb zsebbe már kényelmesen becsúszatható. A 8 cm-es lemezeket apró tokjukban hordozni is sokkal könnyebb, ám kapacitásuk mindössze 200 MB adat, vagy 23 perc, ha zenei anyagot írunk rájuk. Áruk is kellemetlen, nekem öt nyers mini lemezt 1500 forintért sikerült beszereznem. A kisteső csomagjából ismerős kellékek kerülnek elő, kapunk hozzá két AAA-s ceruza akkumulátort, és egy egész jó minőségűnek tűnő fejhallgatót. Az LCD egy az egyben a DAV316-ról származik, de átkerült a távirányítóra, amely a nagyobb készüléknél megismert módon használható. A háttérvilágítás sajnos itt is elmaradt, de legalább mindig szem előtt van a kijelző. A kezelőszervek azért megmaradtak a lejátszón is, így nem muszáj távirányítót használni – csak jobb. Fontos különbség, hogy az MCD380 nem kevesebb, mint 480 másodperces rázkódásáthidalási időt ígér, ami testvérek között is nyolc perc, ha úgy nézzük, a 23 perces lemez egyharmada. Az MCD380-ban is ugyanazon neves gyártó mechanikája rejlik, csak ez egy leheletnyit hangosabb. Nem leheletnyivel több viszont az alapzaj, ami a régi szalagos sétálómagnókóra emlékeztet. Létezése is érthetetlen számomra, hiszen a DAV esetében ilyesminek nyoma sem volt. Az egyetlen kényelmetlenség, amit az MCD380 kapcsán említhetek, az, hogy ha a készüléket zsebbe süllyesztjük és a rajta lévő nyomógombokat letiltjuk, majd a lejátszót egy ideig nem használjuk – fél perc után ugyanis kikapcsol –, akkor távirányítóról nem tudjuk feléleszteni. A kijelző ugyan közli, hogy a távirányító csatlakoztatva van a készülékhez, ám utána röviden tájékoztat, hogy a gombok le vannak zárva, majd visszatér alvó állapotba.

Imation RipGO!

Harmadik vendégem, az Imation RipGO! készüléke komolyabb darab, hiszen a lemezek lejátszásán kívül CD-írásra is alkalmas, bár méreteiből fakadóan csak 8 cm-es lemezeket tud kezelni. Dobozában ugyancsak fejhallgatót, hálózati adaptert, USB-kábelt találunk, valamint ajándékként két írható lemezt is mellékeltek. Ha CD-meghajtóként akarjuk használni, szükségünk lesz egy számítógépre, amihez a készüléket USB-kapun keresztül csatlakoztathatjuk. A Windows 98 alatt használható illesztőprogramot egy – stílusosan – 8 cm-es CD-n kapjuk hozzá, Windows 2000 alatt pedig szabványos tárolóeszközként kezeli a rendszer. Linux (Mandrake 8.2)

alatt az `usb-storage`-modul betöltése, majd a felbukkanó `cdrom1` – a gépben volt egy másik CD-olvasó is – eszköz befűzése után vígan, 500 kB feletti sebességgel tudtam másolni a készülékben található lemez tartalmát. Az írás kicsit furfangosabb dolog, Windows 2000 alatt a `CDRWIN` bánatomra még olvasóként sem látta a készüléket. A kézikönyv szerint például Windows Media Player alól remekül írhatunk vele CD-t; ám ez volt az a lehetőség, amire én inkább nem voltam kíváncsi. Linux alatt az `XCDRoast` ugyan felismerte a meghajtót, azonban a tényleges írás megkezdésekor illesztőprogram-hibára hivatkozva azonnal le is állt. Több általános illesztőprogrammal is próbálkoztam, de az eredmény nem változott, így CD-írasi szándékomat inkább feladtam. Az Imation terméke nemcsak képességeit, hanem megjelenését tekintve is komolyabbnak mondható. A sötét készülékházon kellemes tapintású guminyomógombok sorakoznak, a grafikus kijelzőt pedig mélykék betét veszi körül. Áramforrása sem hagyományos elem, hanem – talán kevésbé előnyös módon, hiszen elemből bármennyit magunkkal vihetünk – saját Li-ion akkumulátorral rendelkezik. A grafikus kijelző lehetőségeit maradéktalanul ki is használták, bekapcsoláskor a gyártó logója és Windows Media felirat látható, lejátszás, az akkumulátor töltése vagy USB-kapcsolat fenntartása közben pedig mindig a pillanatnyi tudnivalók és beállítási lehetőségek jelennek meg. A RipGO! is kezeli az ID3-tagokat, valamint az `.mp3`-fájlok mellett a `.wma` formátummal is elboldogul. Egy ötletesen dobókockával jelölt gomb lenyomása után véletlenszerű lejátszásba kezd, és a zeneszámokat ismételni is tudja. A RipGO! is rendelkezik kimeneti vonallal, ám távirányításra semmilyen lehetőség nem kínálkozik. Apróság, ám fontos kényelmi részlet, hogy sötétben sem fogunk bajba kerülni vele, ugyanis ennek esetében nem maradt el a kijelző háttérvilágítása. A megfelelő gombkombinációval balanszot is állíthatunk, a beépített hangszínszabályozó pedig meglepően jól végzi dolgát. Míg NAPA-termékeknél úgy éreztem, hogy inkább elvesznek bizonyos hangtartományokat, addig a RipGO! inkább kiemelését végez az adott stílus – normál, pop, klasszikus, salsa, rock, jazz és techno – szerint, így a megszólaló zene is sokkal teltebbnek hat. Működése csendes, alapzajtól mentes, halk neszezést tőle is csak a fej mozgásakor hallunk.

Medgyesi Zoltán (mzx@axelero.hu)

a BMGE 24 éves informatika szakos hallgatója. Szabadidejét legszívesebben a barátjával tölti. Szeret autózni és bográcsban főzni. A Linuxot hat éve ismeri, de még nem volt lelkiereje, hogy áttérjen rá. A Linuxvilág magazin hírszerkesztője.

Adatok

Imation RipGO!

☞ <http://www.imation.com>
 Ár: 67 200 Ft + áfa
 Kereskedő: Demand 2000 Kft.
 ☞ <http://www.demand.hu>
 Mérete: 12,4×9,7×2,2 cm

NAPA DAV316

☞ <http://www.amaxhk.com>
 Ár: 28 300 Ft + áfa
 Kereskedő: Alphasonic Kft.
 ☞ <http://www.alphasonic.hu>
 Mérete: 14,5 × 3,2 cm

NAPA MCD380

☞ <http://www.amaxhk.com>
 Ár: 30 500 Ft + áfa
 Kereskedő: Alphasonic Kft.
 ☞ <http://www.alphasonic.hu>
 Mérete: 2,6 × 10 cm